

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 20

15. Oktober 1908.

57. Aargang

Den „omorganiserede“ Kirkes Oprindelse.

Spørgsmaalet angaaende Forkastelse — Frelse for de Døde.

Tale af Eldste Joseph F. Smith junior i Ogden

Tabernakel den 10. Marts 1907.

Den „omorganiserede“ Kirkes Oprindelse.

Vi ville nu omtale den „omorganiserede“ Kirkes Oprindelse. Mange ere blevne ledte til at antage, at den tog sin Begyndelse ved Josephs Marthyrdød eller umiddelbart derefter. Dette er dog ikke Tilfældet; thi i Virkeligheden blev den ikke til før i 1860, altsaa 16 Aar senere. Men de to Mænd, som hovedsagelig ere ansvarlige for Organisationens Tilblivelse, paabegyndte deres Virksomhed i 1852—53; disse Mænd vare Jason W. Briggs og Zenas H. Gurley. Maaske en kort Beskrivelse af disse Mænds Liv vil være af Interesse: Jason W. Briggs, som i Virkeligheden er den virkelige Grundlægger af den „omorganiserede“ Kirke, eller som har gjort mere end nogen anden Mand for at tilvejebringe denne Sekt, var født den 25. Juni 1821 i Pompej, Onondaga County, New York. Der siges, at han forenede sig med „Mormonkirken“ i Potosi, Wisconsin, omtrent 1842, men vi veed intet desangaaende, uden hvad vi kunne finde i den „Omorganiserede“'s Opstegnelser. Hans Hjem var Beloit, Wis., fra 1842 til 1845, og han forblev i Kirken under Brigham Youngs og de Tolv Apostles Ledelse indtil 1846. Det er interessant i Forbindelse hermed at lægge Mærke til, at Uddrivelsen og Udvandringen af de Hellige ikke tog sin Begyn-

delse før den 4. Februar 1846, saaledes at vi ere fuldt berettigede til at bencøvne ham en „Godvejrs-Ben“.

Efter Udvandringen forenede han sig med James J. Strang og virkede i hans Organisation som Prædikant samt udførte flere korte Missionsrejser i forskellige Dele af New York og Wisconsin. (Se Reorganite History III; 737.)

I September 1849 organiserede han i Forening med B. G. Wright Waukesha Gren i Strangs Kirke eller Samfund. (Hist. Reorganized Church III; 737—8.) Grindre nu, at dette var i September 1849, og at Organisationen af denne Gren var i Strangs Samfund; omtrent paa samme Tid organiserede han ogsaa en Gren i Beloit for det samme Samfund.

I 1850 forlod han Strangs Samfund og forenede sig med William Smith, som selv havde været en Tilhænger af Strang, indtil han blev udelukket fra hans Samfund. I nævnte William Smiths Kirke modtog Hr. Briggs et Embede som „Apostel“; men da William Smiths Samfund i 1851 oplostes, forenede han sig i 1852 med Benas H. Gurley, og det var disse to Mænd, som organiserede det Samfund, der paa den Tid blev kaldt „Den nye Organisation af Kirken“, men som i Dag kendes som „Den omorganiserede Kirke“.

I 1866 udtraadte Hr. Briggs i Forening med Benas H. Gurley og Familie af den „omorganiserede“ Kirke, som han selv havde dannet. (Se Saint's Herald, 33; 248—9.) Grunden til hans Udtredelse skulle vi senere omtale.

Benas H. Gurley var mere virksom i Kirken før Profeten Josephs Martyrdød. Han blev ordineret en Halvfjerds i Nauvoo i 1844, og da det 21. Åvorum af Halvfjerds var organiseret den 6. April 1845, blev han valgt som Senior-Præsident for det, estersom han var den ældste af de syv valgte Præsidenter. Han var født den 29. Maj 1801 i Staten New York og var altsaa 43 Åar gammel i 1844 (ved Profeten Josephs Død).

Vi ved lidt om denne Mandes Liv i Tidsrummet mellem Profetens Martyrdød og de Helliges Udvandring fra Nauvoo; det findes i Forhandlingsprotokollen for de Halvfjerds, og jeg vil læse nogle Udtog deraf. Om Forhandlingerne for 2. November 1845 meddeles:

„Præsident Benas H. Gurley undskyldte sig for sin Udeblivelse fra de to sidste Møder. Han døede derefter ved Emnet (det er Emnet, som var under Overvejelse af Åvorumet). Han sagde, at han havde modtaget Forskring om forsøget Kraft i Præstedommet, hver Gang han havde modtaget Autoritet. Vi burde være de bedste Mænd, som leve, naar vi tage i Betragtning de Privilegier, vi nyde som Medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, oplyst, som den er, ved guddommelig Åabenbaring. Han formandede Brødrene til ikke at stræbe efter høje Stillinger uden ved egen Flid og Fortjeneste og at besøge Fattige og Bidende.“

I Kæorumets Forhandlinger den 9. November samme Åar underrettes vi om, at Præsident Erastus H. Derby, en af Præsidenterne for førnævnte Kæorum, sagde:

„Broder Brigham opmuntrede og raadede de hellige til at gøre sig færdige til Emigrationen i Maj 1846. Dersom han (Derby) var i Besiddelse af hele Nationens Rigdomme, vilde han ikke blive tilbage, selv om Kirken stulde gaa ud i Ørkenen.“

Lige efter disse Udtalelser fremstod Benas H. Gurley og sagde, som Forhandlingerne vise, at „han bekræfter det samme“; det er, han vilde ogsaa hellere forsage hele Nationens Rigdomme end forsage Kirken, om den end skulde gaa ud i Ørkenen. Dernæst vedbliver han:

„Smaa Monsterbilleder af store nationale Tildragelser blevne givne ved Guds Besaling af de gamle Profeter, og noget lignende vil maa ske finde Sted nu ved det, som Gud er i Færd med at udføre paa Jordens . . . Visse Karakterer ere blevne udvalgte, endog før Tiden, til at udføre visse Ting paa Jordens, om end de ere blevne kaldte fra alle Nationer, Tungemaal og Stillinger . . . Frimureriets Orden var stammeligt overtraadt af Folket i Hancock, men de Helliges Løfter og Forpligtelser ville, dersom de efterleves og respekteres, opnøje dem til Troner, Magt og Herredømme.“

Dette angik Tempelarbejde. Den 21. December 1845 sagde han:

„Jeg erindrer tydeligt, hvad de første Præsidenter af Halvijerds sagde, at vi skulde leve saaledes, at ingen Klage kunde fremføres imod os. For kun nogle faa Åar siden vare Mænd, som i Dag staa højt i Kirken (de Tolv), ligesaa smaa, som vi ere; men de opnaaede deres Ophøjelser ved taalmodig Underkastelse af Ret og ved at passe deres egen Forretning . . . Der findes mange unge Mænd i dette Kæorum, som ere i Stand til at rejse lange Veje, og I ville blive kaldte til at gaa, og I ville ogsaa modtage eders Begavelser.

Bedbliver altid at være ydmhge og modtagelige for Belæring. Piletræet bøjer sig let for Binden, men er altid solid i Røden. Om end mange ere gaaede ud fra Kirken — læg noje Mærke hertil — tiltager den alligevel saa hurtig som nogenfinde og fremviser oversor Verden ligesaa stor Hengivenhed og Sammenhold som nogen Tid før.“

Dette lyder ikke som et Grafald eller en Oplosning af Kirken; gør det vel? Og dette er virkelig Benas H. Gurleys Bidnesbyrd, som han aflagde, før han forlod „Mormonkirken“. Alter den 3. Januar 1846 finde vi i Forhandlingerne følgende:

„Benas H. Gurley talede vedrørende Emnet om liberalt at hde til Kirkens Behov. Gud, sagde han, har saaledes dannet Salighedsplanen, at vi for at frelses og antages af Gud maa opføre Alt, hvad vi besidde . . . Han følte fuldt af Alanden. Den Plan, Kirken nu følger, har været omtalt af Jesus Kristus og de helige Profeter i gamle Dage.“

Her yder han altsaa sit Bisald til Kirkens Plan, og den 10. Januar 1846 figer Forhandlingerne:

„Benas H. Gurley stod op og sagde, at Kæorumets Præsidenter havde modtaget deres Begavelser.“

Grindre nu, at han var en af dette Kæourums Præsidenter, og han fortsætter sine Bemærkninger med at fige:

„at det var mærkværdigt, hvilken Overflod af den Helligaand der var udøst. Han følte, at Kvorumet skulle modtage deres Begavelser; at Kirkens Autoriteter, de Halvsjærds' Kvorum skulle i Følgerække op holde de Mennesker, som arbejde ved at give Begavelser, en Dag hver, og han ønskede, at Kvorumet (21) skulle udfore enhver Pligt, som paahvilede det.“

Det vil ikke være uden Interesse at vide, at denne Mand tillsige med hans Hustru modtoge deres Begavelser i Templet den 6. Januar 1846. Her er altsaa Benas H. Gurleys Vidnesbyrd angaaende Tempel-Ceremonierne, da han stod i fuldt Fællesskab med Kirken og var i Besiddelse af Aanden af sin Kaldesse. Den Gang erklaerede han med stor Bestemthed, at Guds Aland ved den Lejlighed var udøst i et overordentligt rigt Maal. Dersom det var Sandhed, og han den Gang kunde bevidne det, kan der ikke være noget galt i disse herlige Privilegier, som han vidner om. I senere Aar, da han havde tabt Aanden og bekæmpede det Værk, han før havde støttet, fornægter han i Bitterhed de Ordinancer, som han ved foran nævnte Lejlighed gav sit fulde Bisald. Hans første Vidnesbyrd er det eneste, der er rimeligt. I Forhandlingerne den 17. Januar 1846 læse vi:

„Præs. Benas H. Gurley fremstod og sagde . . . Det Spørsgæmaal, der foreligger til Behandling i dette Mode, er at søge at skaffe Bidrag til Fordel for dem af Præstedommet, som ere bestyrtigede i Templet. (Ikke paa Templet, men i det.) Smukt bemærkede han, at det var hans Hensigt, ligesom det ogsaa var Raadets, at forfremme 21. Kvorum, og Kvorumet skulle gensidig gengælde den Velvilje og Understøttelse ved sin Indflydelse for dets Belfærd?“

Derefter siges den 25. samme Maaned:

„Præs. Benas H. Gurley fremstod og sagde, at det, der forelaa i dette Mode, var at udvælge Personer, som skulle modtage deres Begavelser. Han var bleven anmodet om at vælge 10 eller 12 til at gaa i Templet. Han bad Brødrene være forvisjede om, at Partiskhed ikke havde noget med denne Udvælgelse at skaffe. Det vigtigste Punkt til Overvejelse var at lære at blive lydige; dette var Hovedlærdommen fra Jesum Kristum.“

Derefter skred han til at udvælge disse Brødre, og idet han fortsatte sine Bemærkninger, sagde han:

„De Hellige, som have gennemgaaet Kirkens Prøver, ere almindeligvis grundfæstede i Kærlighed og have et Bidnesbyrd i deres Hjerte; ellers vilde de ikke have vedblevet.“

Og dertil siger jeg Amen. Jeg ønsker af mit ganske Hjerte, at Benas H. Gurley var forbleven en af dem for sin egen Skyld; thi kun 10 Dage senere begyndte Udvandringen fra Nauvoo, og dette er den sidste Udtalelse af ham, medens han tilhørte Kirken. Hvor blev han saa af? „Han visnede, fordi han ikke havde Rod“. De frygtelige Prøver og Lidelser, de Hellige maatte gennemgaa i Ørkenen, vare for haarde og for svære for ham; han kunde ikke bestaa Prøven. Og uagtet han havde erklæret, at han vilde gaa med de Hellige, selv om det forlangtes, at han skulle opføre hele Nationens Rigdom, viste det sig dog, da han

blev sat paa Prøve, at han tabte Modet og søgte sin Frelse ved Flugt; han fandt Livet, men tabte det evige Liv.

Næste Gang vi høre om ham i Kvorumets Forhandlinger, er i 1855, hvor det siges, at han var flygtet bort fra Kirken og havde forenet sig med James J. Strang. Angaaende hans Forbindelse med Hr. Strang foretrakker jeg at læse en Redegørelse i den „omorganiserede“ Kirkes Historie; thi jeg veed da, at vi ville faa det korrekt. Paa Side 744 af 3. Uarg. findes følgende:

„Efter Joseph Smiths Død begyndte Eldste Gurley en Undersøgelse af de forskellige Lederes Retmæssighed og sluttede sig endelig til James J. Strang som den, der var den mest retmæssige. Et Brev, skrevet af Gurley i Gananoque, Vest Canada, den 6. November 1849 og offentliggjort i „Gospel Herald“ Uarg. 4, Side 187, viser, at han den Gang var paa en Mission i Canada for at organisere Menigheder for Strang. 1. Januar 1850 skrev han igen fra Landsdown, Øvre-Canada, og var fremdeles optaget af det samme Arbejde. Et Brev, skrevet den 10. Januar 1850 fra Pitsburg, Canada, fremviser han Nidkærhed i sit Arbejde.“

Vi have saaledes allerede set, hvordan han udviste stor Flid i sit Arbejde i 21. Kvorum, inden han forlod Kirken; men lad os læse videre:

„Den 15. Marts 1850 skrev han fra St Lawrence, New York, at han var Broder Silsby behjælpelig med at organisere Brødrene og hjælpe til at gøre dem færdige for Beaver. Han overværede en Konference i Boree, Wisconsin, 1. og 2. Juni 1850, og i disse Forhandlinger finde vi følgende: „Broder B. H. Gurley var —

Her følger en Ellipse eller Udeladelse, og det vilde uden Tvivl være interessant at vide, hvad der er udeladt; Beretningen fortsætter —

„Sendt til den nordøstlige Del af Wisconsin paa Forlangende af Præsident Strang.“

Læg nu noje Mærke til det, der følger efter:

„Det var muligvis, medens han var paa denne Mission, at han (Gurley) organiserede Yellowstone-Gren, hvis Medlemmer hjalp til at danne Kærnen i Omorganisationen.“ (Se Side 744—5.)

Vi have allerede set, at Jason W. Briggs oprettede Waukesha-Gren af Strangs Samfund i 1849, ligesom han ogsaa oprettede Beloit-Grenen af samme Samfund, og nu have vi tillige den for deres Organisation meget farlige Tilstaaelse, at Yellowstone-Grenen ogsaa var oprettet for James J. Strang. Disse Organisationer blev Begyndelsen til den „omorganiserede“ Kirke eller „Josephiterne“. De vare aldrig forenede med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, men blev ifølge deres egen Oplysning oprettede før og i James J. Strangs Kirke. Læg særlig Mærke til, at disse Strang-Grene var sammenfældede med, hvad der blev kaldt den „Ny omorganiserede“ eller „Omorganiserede“ ved den Daab, de først havde modtaget i „Mormon-Kirken“, og det er derfor

bevisligt, at den „omorganiserede“ eller „Josephit-Kirken“ er et Stud af James J. Strangs Kirke.

Lad os dernæst vende tilbage til Jason W. Briggs. I Mr. Heman C. Smiths „True Succession“ Side 134—5 finde vi en erklæret Åabenbaring, som denne Mand (Briggs) modtog, denne Mand, som var Øphav til den „omorganiserede“ Kirke-Samling, og som var den bethydeligste Mand i denne Bevægelse, om ikke virkelig Fader til den. For-annævnte Åabenbaring lyder som følger:

„Derfor, lad de Eldster, hvilke jeg har ordineret ved min Tjener Josephs Haand eller ved deres Haand, som ere ordinerede ved ham, ikke modsette sig denne Myndighed, heller ikke svækkes i Udvælsen af deres Pligter, hvilke ere at prædike mit Evangelium, som det findes aabenbaret i Sødernes Optegnelser og i Mormons Bog og Verdommens og Pagtens Bog, og raabe Omvendelse og Syndsforsladelse ved Lydighed til Evangeliet, og jeg vil opholde dem og give dem min Land; og i min egen helejlige Tid vil jeg kalde paa Joseph Smiths Sæd og vil bringe En frem, som skal blive mægtig og stærk, og han skal præsidere over det høje Præstedomme i min Kirke, og derefter skulle Kvorumerne forsamlies, og de rene af Hjertet skulle samles, og Zion skal igen befolkkes, saasom jeg har sagt til min Tjener, Joseph Smith.“

(Fortsættes.)

Jens Buss er død.

Folketingssmand Jens Buss afgik pludselig ved Døden Lørdagen den 29. August i sit Hjem i Horsens. Han havde netop fuldendt sit Middagsmaaltid og befandt sig i bedste Verlagaende. Hans Hustru forlod Børrelset nogle Døgbliske, og da hun kom tilbage, sandt hun sin Mand død. Dersom Bladsen tillod det, vilde vi gerne stænke denne sjeldne Mand en nærmere Omtale. Han var udgaet af Folgets jævne, brede Lag og var i 30 Aar Medlem af Danmarks Rigsdag; i 20 Aar sad han i Finansudvalget. Ligesom alle offentlige Mænd havde han saavel Venner som Modstandere, og selv om han ikke nædede at blive nogen betydelig Politiker, saa var han dog altid helt ud sig selv; hans Person, hans Syntsmaade og hans Foredrag i Tingssalen saavel som blandt Bønderne var præget af Originalitet. Affektation og Esterabelse var ikke hans svage Side; mange ville endnu erindre, at han ved Ministertafler og andre officielle Lejligheder med sit sorte Halsbind stak sært af mod alle de øvrige, som vare i Kjole og hvidt. Men var han original i Person, saa var han det ikke mindre i sin Sprogbrug; han kunde ikke sjeldent finde Udtryk, der senere blevne „bevingede Ord“ og endnu leve blandt Folket. Han var en Mand, som læste meget, og han var af en religiøs Natur; først tilhørte han, som havde faaet sin første Uddannelse paa en grundtvigianist Højskole, den grundtvigiske Retning; senere meldte han sig ud af Folkekirken og sluttede sig til den romersk-katolske Kirke.

Naar vi gerne nævne ham, er det, fordi han i mange Aar ofte besøgte „Stjernen“^s Kontor, hvor han ved sin venlige og frisindede Optreden altid var velset iblandt Kontorets Personale; vi ere jo altid taknemslige overfor enhver Velhander, der ikke tilhører vor egen lille Kreds, men alligevel er frisindet nok til at træde over vor Dørterefsel og give os et varmt Haandtryk og et venligt Ord; afdøde Folketingssmand Jens Busk var en af dem. Det er maaske ikke over 3 Maaneder siden, at han paa et Besøg til Hovedstaden gæstede os paa Redaktionskontoret og talte om gamle og nye Tider, Mænd og Forhold baade i Europa og i Amerika; da vi bød ham Haanden til Afsked, lovede han at komme og se til os en anden Gang, og vi anede kun lidt, at den kække, ungdommelige Mandes Timeglas var saa nær ved at løbe ud. Sammen med hans mange Venner sige vi: Fred med hans Stov, og velsignet være hans Minde!

Til Mor.

Jeg føler en stille, vemodig Smerte
Tynger mit Hjerte:

Borte er Mor!
Hun var vel den sidste,
Som jeg vilde miste.

Jeg mindes de Tider af Skummer og Møje,
Hun maatte døje,

Stakkels min Mor!
At mildne din Trængsel
Bar altid min Længsel.

Jeg veed, at jeg aldrig i Livet kan glemme
Din Shæsel der hjemme,
Elskede Mor!
For mig synes Tiden
Saa underlig liden.

Nu veed jeg, at gør jeg, hvad Herren mig byder,
I Tro ham adlyder,
Saa møder jeg Mor!
Da slukket bli'r Sorgen
Paa Gensynets Morgen.

Joseph Straaberg.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaaer den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 15. Oktober 1908.

EftersaarSKONFERENCEN i Bergen

tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 3. Oktober Kl. 8^{1/2} i Församlings-
salen i Kong Oscarsgade Nr. 5. Tilstede vare Missionspræsident Søren
Rasmussen fra København med de 19 i Konferencen virkende Mis-
sionærer og mange af de Hellige.

Efter Sang og Bon fremstod Konferencens Præsident James M.
Keller og hød de forsamlede Velkommen, hvorefter han gav en sammentrængt
Rapport over det Arbejde, som var blevet udført i de forløbne fem
Maaneder; af denne fremgik det, at der var udvist Flid og Nidkærhed
fra Eldsternes Side, og at Herrens Belsignelse havde fulgt deres Be-
strebelser, hvilket tydeligere bekræftedes ved følgende respektive præside-
rende Eldsters Rapporter over hver sin Gren: W. C. Olsen fra Sta-
vanger, P. A. Petersen fra Haugesund, Charles MartinSEN fra Aalesund,
Samuel Christensen fra Voß og N. P. Andersen fra Egersund.

Den samlede Rapport udviste følgende: 32,048 fremmede Familjer
besøgte, 3,642 evangeliske Samtaler, 47,332 Skrifter og 5,621 Bøger
omdelte, 282 Møder afholdte, 27 nye Medlemmer døbte og 8 Børn
blessignede.

Missionspræs. Søren Rasmussen udtalte derefter sin fuldkomne
Tilfredshed med Rapporterne og den store Glæde, han følte ved paanh
at være samlet med de Hellige i Bergens Konference; han følte, at
Begyndelsen sikrede en god Fortsættelse og en fuldstændig Pintsefest af
Alandens Goder. Dernæst døvælede han ved Evangeliets Fremgang og de
første Principper i dette. Efter Sang og Bon højedes Mødet.

Søndagskolsens Konference afholdtes Søndag Formiddag Kl. 10.
Af Rapporterne over de tre Skoler i Konferencen fremgik det, at Sko-
lerne havde 162 Elever med 26 Funktionærer; 69 Skolemøder vare
blevne afholdte, og Stillingen var i det Hele sørdeles god.

Bergens Søndagskole udførte derpaa et godt Program, hvorefter
Missionspræs. Søren Rasmussen roste Skolernes Arbejde og opmuntrede
alle til at fortsætte med den gode Gerning. Han talte derefter angaa-
ende Visdomsordets Vigtighed, om Nødvendigheden af at holde alle
Guds Bud og fremstille os selv som følgeværdige Eksempler for vores
Omgivelser og opmuntrede Forældre til at sende deres Børn til Søn-
dagsskolen, hvor de vilde lære Sandheden.

Søndag Eftermiddag Kl. 3 fortettes Konferencen i „Folkets Hus“,
et af Stadens smukkeste Lokaler. Efter at Mødet var aabnet med Bon-

og Sang, talede 2Eldste P. A. Petersen en kort Tid om Frajaldet og om, at Gud havde gengivet Evangeliet til Jorden i vor Tid.

2Eldste W. C. Olsen forklarede, hvorledes den Helligaand blev meddelt Mennescene i fordums Dage, og at den nu i vor Tid meddeltes paa samme Maade; men ingen kan udføre denne Handling uden Fuldmagt fra Gud. 2Eldste N. P. Andersen var den næste Taler; han udtalte, at Troen var et Kraftprincip i alles Handlinger, og viste, at uden Tro er det umuligt at behage Gud o. s. v.; derefter bar han sit Vidnesbyrd om Egtheden af dette Værk og sagde, at de Lærdomme, vi prædike, ere de samme som dem, der lærtes af Frelseren i hans Dage.

Efter at Koret til Afvelslingsgudstjeneste havde sunget: „O, min Fader“ fremstod Missionspræs. Søren Rasmussen og talte i et kraftigt Foredrag om Mennesrets Forudtilbørrelse og Frelserens Forsoningsværk; vi have Alle været til, inden vi kom frem i dette Liv, og det var forudbestemt og nødvendigt, at Kristus skulle komme til Verden og ved sit uskyldige Blod forsonne for alle Mennesker den Synd, som vore forældre havde begaet; det stod enhver frit for at erhverve Salighed ved Lydighed til Evangeliets Forskrifter; thi Gud ønsker ikke, at nogen af hans Børn skal fortabes. Han bevidnede, at Evangeliets Gaver og Kræftere være genoprettede ved Joseph Smith, som var en sand Guds Profet.

Efter Sang og Bon hævedes Mødet.

Søndag Aften Kl. 7 fortsatte Konferencen i „Folkets Hus“, efter at Mødet var aabnet med Sang og Bon.

2Eldste H. K. Fidal jun. talte om Tro og Omvendelse og viste, at de Lærdomme, vi forkynde, ere i Samtlæng med dem, som Apostlene i sin Tid forkyndte; de ville vedblive i den samme Orden og kunne ikke tilintetgøres af Mennesker, fordi det er Guds Værk.

Konferencepræs. Keller dvelede derefter især ved Daab og Evangeliets Gengivelse til Jorden og Nødvendigheden af at adlyde dets Fordringer og vandre paa den inævne Sti.

Koret sang: „Jesus, værn min Sjæl“. Missionspræs. Søren Rasmussen benyttede det øvrige af Tiden og tog til Tefst Joh. 17. 3.; han forklarede, hvad et Menneske maa gøre for at kende Gud, og viste af Skriften, at Guddommen var eet i Hensigt og Handling, men ikke i Person; Gud er et personligt Væsen, og det samme er Sonnen og den Helligaand. Derefter talte han angaaende Kristi Mission paa Jorden og forklarede Hensigten med vor Tilbørrelse her paa Jorden, hvad vi maa gøre for at opnaa Frelse i Guds Rig, og hvorledes vi kunne opnaa en fast Overbevisning om, at Gud har talet til Jorden i vor Tid. Derpaa hævedes Mødet med Sang og Bon.

Mandag Formiddag afholdtes Præstedømismøde, hvor enhver af de arbejdende 2Eldster aflagde Rapport om deres Virksomhed, og alle bevidnede de deres Glæde over det, de havde udført, og vare villige til

at fortsætte det gode Arbejde. Derefter gav Missionspræs. Søren Rasmussen mange gode og passende Raad og Instrukser til Eldsterne, og Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Mandag Aften kl. 8^{1/2} forsamledes de Hellige til Nadvermøde, der aabnedes med Sang og Bøn. Eldste Samuel Christensen forklarede Bethydningen af det hellige Maaltid, hvorefter Sakramentet omdeltes til de Hellige. Derpaa blev saavel Kirkens almindelige som Missionens og Konferencens Autoriter foreslaaede til Opholdelse i deres respektive Embeder, og alt blev enstemmigt vedtaget.

Derefter opførtes Beskifkelserne for de næste seks Maaneder som følger: Eldste James M. Keller Præs. over Bergens Konference og Forstander for Bergens Gren; Eldste K. H. Fridal jun. Konferencens Sekretær; Eldsterne Samuel Christensen, Carl Kjær, C. A. Olsen og Wilford Wilde at virke som Missionærer i Bergens Gren; Eldsterne W. C. Olsen, Alma Jensen, J. C. Pedersen og Edward Mackelprang at virke i Stavanger; Eldsterne Orson P. Hielson, J. C. Christensen, Crastus Johnson og J. J. D. Jensen at virke i Aalesund; Eldsterne P. A. Pedersen, N. P. Andersen og George Georgesen at virke i Haugesund; Eldsterne Chas. Martinsen og Torkel E. Torkelsen at virke i Flekkefjord. Den førstnævnte Eldste i hver Gren er Forstander.

Missionspræs. Søren Rasmussen omtalte derpaa de store Øfre, som baade Missionærerne og de Hellige bringe for deres Religion, og hvor nødvendigt det er, at vi efterleve alle Herrens Bud, ikke mindst Visdomsordet og Tiendedoven, og leve et rent Liv, saaledes at vi kunne nyde Herrens Land og Velsignelser i rigt Maal. Mødet hævedes med Sang og Taksigelse.

Tirsdag Aften kl. 7^{1/2} afholdt de Kvindelige Hjælpesforeninger deres Konference. Rapporterne viste, at disse Foreningers 51 Medlemmer havde udført et prisværdigt og velsignelsesrigt Arbejde, og at de ere en stor Hjælp og Støtte i Menighederne. Som en smuk Afløftning paa Kvindesforeningens Konference gaves en hyggelig Fest, hvor Forskriftninger serveredes og et gemyldigt Program blev udført, og hvor hvert Hjerte fyldtes med den Glæde og Lykkelighed, som skabes ved den Kærlighed, som kommer fra Gud.

Torsdag Aften den 8. Oktober gav Bergens Sangkor under Ledelse af Eldste K. H. Fridal jun. en vellykket Aftenunderholdning.

Som et Hele var vor EfteraarSKonference en af de livligste, mest velbesøgte og interessanteste i vor Historie, og vi aflægge herved vor hertigste Tak til Koret, Missionærerne, alle de Hellige, vores mange Venner og Missionspræsident Rasmussen, som alle gjorde deres til at gøre Konferencen til en virkelig Vintrefest.

K. H. Fridal jun.,
Konferencens Skriver.

Afløsning. Hugo C. A. Peterson fra København til Salt Lake City, Utah; John Larsen fra København til Newton, Utah; Peter Mortensen fra København til Elwood, Utah; John J. Piepgrass fra Aarhus til Raymond, Alberta, Canada; Crastus Christensen fra Aalborg til Redmond, Utah; Moses P. Jørgensen og Hustru Ruedora C. Jørgensen fra Aalborg til Logan; Broder Jørgensen maatte afløses og sendes hjem paa Grund af Sygdom. Disse affejlede alle med Dampskibet „Canada“ fra Liverpool den 24. September.

Orson Wilford Gundersen fra Bergen til Winder Ward, Utah; Wm. A. Peterson fra København til Victor, Idaho. Disse affejlede med Dampskibet „Republic“ fra Liverpool den 10. Oktober.

Forannævnte Eldster ere alle hæderlig løste efter en god og tilfredsstillende udført Mission, og vi ønske dem en lykkelig Rejse over Hav og Land.

Forskyttelse. Hyrum J. Amundsen fra Bergen til Trondhjem; Lars J. Halling fra Kristiania til Aalborg.

Søndagskolernes Program for November Maaned 1908.

1. Klasse.

35. Lektie: Samuels Fødsel og Barndom. (1. Samuel 1. Kap.)
36. Lektie: Noahs Taffigelse, efter at han udgaar af Arken. (1. Moseb. 8. Kap.)
37. Lektie: Samuel halver Saul til Konge. (1. Samuel 10. Kap.)

2. Klasse.

31. Lektie: Den unge Pige fra Samaria, Naamans lille Tjener. (2. Kongerne 5. Kap.) Naaman en Hovedsmænd i den syriske Hær — Lytter til Maad af den unge Pige — Han besøgte Profeten — Blev helbredet for sin Sygdom.
32. Lektie: Fanget i Fælden. Elisa. (2. Kongerne 6. Kap.) Den syriske Konge lægger Planer til at fange Israels Konge — Advares af Elisa — Den syriske Konge vil dræbe Profeten — Kongen vil ogsaa dræbe de fangne Soldater — Elisa gør en Fest og sender dem hjem — Kongen slutter Krigen imod Israel — En god Handling vinder en stor Sejer.
33. Lektie: En ganske lille Konge. Joas. (2. Kongerne 11.—12. Kap.) En ugrundelig Kvinde dræber sine Vornebørn for selv at blive Dronning — Joas, et Barn blev frelst og skjult 6 Aar i Templet —

Blev salvet til Konge 7 Aar gammel — Kvinden dræbtes — Joas genopbyggede Templet — Udryddede Afguderi og adlod Profeten — Ophørte at tjene Herren — Dræbtes af ugodelige Tjenere.

3. Klasse.

31. Lektie: Jesus for Pilatus. (Joh. 18; 28—40; Mark. 15, 1.—14.)
 32. Lektie: Korsfæstelsen. (Joh. 19. Kap. Luk. 23. Kap.)
 33. Lektie: Opstandelsen. (Mark. 16, 1.—8.; Luk. 24. Kap.)
-

4. Klasse.

31. Lektie: Zacharias, Gddos Søn, 520—510 før Kristus. Kalder til Omvendelse — Synet om Manden paa en rød Hest og de fire Horn — Den unge Mand og Byens Grænser — Opmuntrer til at bygge Templet — Synet om den flyvende Rosle — Guds Bredes Vogne — Israels endelige Sejer. (Sach. 1.—14. Kap.)
 32. Lektie: Darius Hystaspes Proklamation 520—514 før Kristus. Herrens Ord til Profeten Haggai — Jerubbabel opmuntres — Templets Herlighed — Templets Opsærelse genoptaget — Jøderne falskeltigt fremstillede — Darius' venlige Proklamation — Herrens Hus fuldført. (Haggai 1.—2. Kap.; Esra 5.—6. Kap.)
 33. Lektie: Dronning Esther af Persien 514—487 før Kristus. Dronning Vasthis Aflag — Esther vælges til Dronning — Hamans ondstabsfulde Tilbud — Mardochæus henbender sig til Esther — Esther nærmer sig Kongen — Mardochæus Loyalitet — Haman anklages og hænges — Jøderne hævnedes — Purim Fest. (Esther 1.—10. Kap.)
-

En Lamanits Vidnesbyrd.

Et Tilsælde af usædvanlig Beskaffenhed, som mange Sidste-Dages Hellige ville tilskrive stor Betydning, forefaldt for kort Tid siden ved et Møde, som blev afholdt af fire Aeldster paa aaben Gade i Montgomery, Indiana. De nævnte Aeldster var Lyman M. Overton, Chas. Clark, Nathaniel Crawford og Frederick Strange. Den Førstnævnte har givet en Beskrivelse af det, som skete; det fremgaar heraf, at disse Aeldster var i Hærd med at gøre Forberedelser til at holde Møde paa en af Byens offentlige Gader, da en ung Indianer kom hen til dem og meddelte dem, at han var Søn af en Apache-Høvding, som en Gang boede

i Arizona, og at han (Sønnen) var paa en Mission fra sin Stammee for at finde skjulte Rigdomme. Han meddelte 2Eldsterne, at han allerede havde fundet Skatte til en Værdi af 8,000 Dollars, og at disse Rigdomme blev opbevarede i det Æjemed at bemyttes til Opbyggelsen af Templet i Missouri. Den unge Indianer er godt oplært og tillige en god Sanger. Han kan både læse og skrive Latin, Frans, Thysk, Græsk, Spansk, Engelsk og Indianisk. 2Eldsterne anmodede den unge Mand om at tale til Forsamlingen, hvilket han ogsaa gjorde, og 2Eldste Øverson giver følgende korte Beskrivelse af hans Tale.

„Mine Herrer! Jeg er ikke en 2Eldste i Jesu Kristi Kirke, men er kun et almindeligt Medlem. Jeg ønsker ved denne Lejlighed at meddele dette Folk, hvad „Mormonismen“ har gjort for mig. For omtrent seks Aar siden, paa denne Tid af Året, da jeg en Dag kom hen til min Faders Telt, lagde jeg Mærke til to fremmede hvide Mænd, lig disse 2Eldster, som I se her i Aften. Jeg sagde til min Fader, som var Hoveding for Stammen; „Hvad ønske disse Mænd?“ Han svarede mig: „De ere komne til os for at tilbede den store Land, og de sige, at de have en Historie angaaende vore Forfædre.“ Jeg sagde til min Fader, at de tog fejl. Min Fader svarede mig, at jeg ikke burde være for hastig i min Bedømmelse af dem, men først lytte til, hvad de havde at sige, hvilket jeg derpaa gjorde, og de bevisste da straks for mig Sandheden af deres Baastand. Nu, mine ærede Herrer, før den Tid var jeg den vildeste og mest frugtede af hele min Stammee. Jeg var den første til at bruge Kniven og var tillige en Drunker og Spiller. Siden jeg blev døbt til „Mormonismen“, har jeg aldrig brugt min Kniv eller Ølse for at skade nogen. Ej heller har jeg siden den Tid drukket nogen som helst Slags Spiritus eller brugt Tobak eller taget Herrens Navn forsængelig. Dette, mine Herrer, er, hvad „Mormonismen“ har gjort for mig. Efter at jeg havde erholdt min Uddannelsse og var bleven civiliseret af Amerikanerne, har jeg taget seks Skalpe (Hovedhud af Mennesker), men siden jeg forenede mig med „Mormonismen“, har jeg ikke taget en eneste. Jeg vil nu sige lidt om den saakaldte „Mountain Meadow Massacre“. Min Fader var den Gang en ung Mand. Mine Herrer, det var os Apacher-Indianere, der dræbte disse Rejsende. De havde nemlig dræbt en af vore Kvinder og hendes Buch (Mand), fordi hun havde stjaalet en Smule Tøj fra dem; paa Grund af denne Forfælse tilføjede de os mange Besværligheder, og vi (Indianerne) ønskede Hævn, som vi ogsaa fik. Lad mig sige til eder, mine Herrer, at min Stammee er den værste og mest frugtede af alle Indianerstammer i de Forenede Stater. Men „Mormonerne“, som kom til os, have frelst mangen en hvid Mands Skalp. Jeg vil nu bære mit Vidnesbyrd til eder angaaende Mormons Bog. Jeg veed, at den er en sandfærdig Bevætning om mit Folks Forfædre. Jeg tror paa den store Land, som

er vor Gud, og paa hans Søn Jesus Kristus. Jeg veed, at Joseph Smith var inspireret og udvalgt af Herren til at frembringe Mormons Bog og til at frelse vort Folk. Jeg ønsker nu ikke at opholde eder længere, men erindrer dette Vidnesbyrd, givet af Nixy, en Apache-Indianer.

Lamaniterne begynde nu at komme til Forstaelse om det, som læres, og som findes optegnet i Mormons Bog. Og dette er en Forløber for den store og hellige Udvikling, der snart vil finde Sted paa det amerikanske Kontinent.

Ovenstaende Artikel er oversat fra »Liahona, the Elders Journal«, som udgives i Independence, Missouri.

* * *

I Mødet, som afholdtes forrige Søndag Aften i det 19. Wards Forsamlingshus i Salt Lake City, og hvor Meddeleren heraf var til Stede, talte Eldste W. Cox, som nylig er kommen hjem fra Missionens Tjeneste i Nordstaterne; han præsiderede tillige over Konferencen i Indiana, hvor det ovenfor omtalte fandt Sted. Broder Cox sagde, at han havde personlig udspurgt de fire Eldster hver for sig med Hensyn til det Vidnesbyrd, som den unge Indianer havde aflagt, og de stadfæstede alle Sandheden af det. Han sagde endvidere, at de omtalte sjulte Skatte fandtes inden i Stene af en rundagtig Bestaffenhed og vare hule indvendige. Disse Stene have visse Mærker, som kun Indianerne selv kende. Maar først een Sten findes, viser et Mærke paa den, hvor en anden er at finde o. s. v. Den unge Indianer fortalte Eldsterne, at dette var Maaden, hvorpaa mange af hans Forældre gemte deres Skatte. Man kløvede nemlig en Sten i to Stykker og lavede en lille Hulning i Midten, hvor man lagde sin Skat. Derpaa blev Stenene sammenfattede med en Slags Cement og derefter mørkede og senere henlagte paa forskellige Steder, hvor man nu finder dem. Den unge Indianer påstaar at have fundet flere af disse Stene, som han aabner med en Mejsel og tager Skatten ud.

(Fra „Bikuben“.)

Tankesprog.

Løftet du Stenen med Netsærds Harm,
Maar Synderens Dommedag kommer,
Kast Stenen ydmigt! Grib i din Barm!
Og bed til Forbarmessens Dommer!

(Engemann.)

Hus og Gods arves efter Forældre; men en forstandig Kvinde kommer fra Herren.

(Salomon.)

Den, der er Herre over sig selv, har lyse Udsigter til at blive Herre over andre.

Vore hedengangne Kvinder.

Personlige Indtryk, nedskrevne af Emeline B. Wells,
Redaktør af »Woman's Exponent«.
(Fortsat fra Side 263.)

Når jeg skriver om de fremragende hedengangne Kvinder i denne Kirke, da gør jeg det ud fra mit eget Synspunkt og paa Grundlag af personligt Kendskab og personlige Tagtagelser af Ting, saaledes som de fremstillede sig for mig, og de kære Minder, som jeg stadig bevarer om disse Kvinder, ønsker jeg af Hjertet at overlevere til Nutidens og Fremtidens unge Kvinder. Enhver af dem, jeg skriver om, har været min personlige Ven; om de fleste af dem har jeg skrevet Biografier, medens de levede, og jeg veed, at jeg kender deres sande Værd for det Samfund, hvori de levede og virkede.

Blandt de mange Kvinder, som jeg elskede højt, er Elisabeth Howard. Vi plejede at kalde hende vor repræsentative irske Kvinde, og hun hndede den Titel, fordi hun elskede sit Fædreland. Hun var et prægtigt Billede paa den kvindelige Stand og havde nydt en omhyggelig Skoleuddannelse, da hendes Omgivelser i de yngre Aar havde været særdeles heldige. Hendes Fader var en Mand med et bredt og liberalt Livsyn, og hun selv lærte meget angaaende Irlands offentlige Anliggender ved at lytte til Samtaler mellem ham og de irske Mænd, som kom i hendes Hjem. Dette udviklede hendes Sind, og det udvidede hendes Syn paa Livet og dets Tildragelser. Men desuden var hun saa elskvædig og taktfuld i Omgang og kunde fremstille sin Mening om en Sag paa en saadan Maade, at hun endog vandt deres Tillid og Venstabilitet, som nærede en helt modsat Anskuelse.

De yngre Mennesker elskede hende meget paa Grund af hendes Livlighed og spøgefulde, vindende Væsen, og hun var derfor altid en velset Gæst blandt Ungdommen. Hun var en udmærket Værtinde og forstod at underholde i enhver Kreds, hvor hun bevægede sig; hendes Konversation var genial, og hendes Ansigts Udtryk var saaledes, at det gjorde godt at se paa hende; derfor kunne hendes Venner heller ikke nogensinde forglemme hende. Søster Howard var en højt begavet Taler; hendes Stemme var melodios, og hun manglede aldrig Ord til at udtrykke sine Meninger. Hun var en af de Kvinder, som i Kirkens tidligere Dage klædte sig med Smag. Hun havde fine Klæder og smukke Smykker, men førte sig alligevel paa en saa naturlig Maade, at ingen følte sig forlegen i hendes Selskab, om de end vare ringere klædte; hun var generøs overfor sine Venner og gavmild mod Trængende, hvilket syntes at være en Del af hendes Natur. Hendes Selskaber, der holdtes dels i hendes Lejlighed, dels i hendes Have, vare en Kilde til Glæde og Nydelse, eftersom hun fuldstændig forstod den Kunst at behage, hvadenten Selskaberne vare smaa eller store.

(Fortsættes.)

Dødsfald. Broder Ole Martinius Knudsen Dahl afgik ved Døden den 4. September 1908 i Bodø, Norge, efter et tre Maaneders Sygeleje paa Grund af Lungetæring, som han havde lidt af i længere Tid, men som forværredes ved et Ulkkes tilfælde under hans Arbejde som Økonom i Saltens Dampskibsselskabs Tjeneste. Han var født i Volden, Søndmør, Norge, den 22. Juli 1850 og annammede Evangeliet i Bodø den 7. Juni 1903; han har den hele Tid været en trofast, nidsker og pligtopsyldende Gudstjeneste, var til sin Død en af det nordlige Norges mest ivrige Forkæmpere for Evangeliets Sag og bar et kraftigt Bidningsbyrd om samme til sine Omgivelser saavel i Ord som ved Eksempel. Hans Hustru og 4 efterladte Børn sørge over Tabet af en kærlig Husbond og Fader, og vore Missionærer i Klodens nordligste Missionsmark beklage Tabet af en gæstfri og oprigtig Ven.

Søster Oline Straaberg afgik ved Døden den 11. September i sin Søns, Joseph Straabergs Hjem i Saltsø-Staden. Afdøde var født i Hedemarken, Norge, den 21. August 1838, annammede Evangeliet i sin Ungdom, kom til Utah i 1901 og har boet i Saltsø-Staden siden. Hendes Mand afgik ved Døden for et Aar siden, og efter den Tid har hun boet hos sin Søn. Søster Straaberg var en ørlig, tro og hengiven Kvinde her i Livet og lukkede sine Øjne i Døden med fuld Tro og Forvisning om en ærefuld Opstandelse.

Missionærernes Rapport for September 1908.

Konferencepræsident	Konference	Mital Missionerer	Utdrifter omfattet	Bøger omfattet	Grennethed Hjem befugte	Evangelie Samtaaler	Møder afholdte	Døde	Ørbineede	Børn befugnede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	22	10264	450	6115	959	49	1		
Charles Jensen	Aarhus	25	11319	405	7110	1193	87	3		2
Lorentz Petersen	København	26	19861	526	15419	851	55	3		
James M. Keller	Bergen	18	9105	649	5390	572	55	6		2
Alma B. Larsen	Kristiania	30	8155	530	6575	939	131	6		
Andrew H. Andersen	Trondhjem	18	7992	683	5594	268	43	1		
Totalsum for Missionen		139	66696	3243	46203	4782	420	20		4

Jndhold:

Den „omorganiserede“ Kirkes Øp- rindelse	305	Forslyttelse	315
Jens Buss er død	310	Søndagskolerenes Program	315
Til Mor	311	En Lamanitis Bidnesbyrd	316
Nedaktionelt:		Tankestryg	318
Ekstraarkonferencen i Bergen ..	312	Bore hedgangne Kvinder	319
Afløsning	315	Dødsfald	320
		Missionærernes Rapport	320